

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.061/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Borbély Erika kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 24.K.702.534/2023/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. július 1. napjától a 2023. január 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) körzeti megbízotti beosztásban látott el szolgálatot az alperes helységi Rendőrkapitányság helységi Rendőrőrs állományában, körzete település1 település volt. A helységi Rendőrkapitányság területén több települést – köztük a felperes szolgálati helyét – magába foglaló körzeti megbízotti csoport (a továbbiakban: KMB csoport) került létrehozásra. A felperes a perbeli időszakban a körzeti megbízotti beosztásán túl, abba nem tartozóan rendszeresen látott el a működési körzetében és azon kívül járőrszolgálatot, ennek keretében TIK (a továbbiakban: TIK) küldéseket, illetve egyéb szolgálati feladatokat (pl. átkísérés, elővezetés, rendezvény biztosítás, migrációs ellenőrzés, házi őrizetek ellenőrzése).

[2] A felperes szolgálati panaszát megbízási díj megfizetése iránt az alperes a határozatszám1 számú határozatával mint megalapozatlant elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes a keresetében a perbeli időszakra, 19 szolgálatteljesítéssel érintett hónapra 550.763 forint megbízási jogdíj címen támasztott tőke és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetének indokaként hivatkozott a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjára, (5) bekezdésére, továbbá a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) OFRK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat), illetve a Járőr- és Járőrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) rendelkezéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatalos szolgálati viszonya alatt álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére. Álláspontja szerint a körzeti megbízotti és a járőri feladatok egymástól elválnak, ezért más munkakörhöz tartozó feladatokat látott el körzeti megbízottként, továbbá a perbeli időszakban az alperes jelentős számú járőr hiánnyal küzdött, a járőri feladatokat a körzeti megbízotti állománnyal tudta csak ellátni.

[4] Az alperes a védíratában a keresetnek, mint alaptalannak az elutasítását kérte vitatva azt jogalapjában és összecszerűségében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímen 550.763 forint tőkét és annak késedelmi kamatát. Az ítéletének indokolásában a Hszt. 71. § (1), (5), (6) bekezdésére, 2. § 25. pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló, a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges körülményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a KMB Szabályzat 2, 3, 3d, 15, 20, 21, 22, 24, 25, 37. pontjaira, valamint a Járőrszabályzat 4, 5, 10, 60 és 61. pontjaira, továbbá az irányadó bírói gyakorlatra történt utalást követően kifejtette, hogy a felperes a perbeli időszakban járőrfeladatok körében TIK küldéseket hajtott végre a működési körzetét folyamatosan elhagyva, mely a csatolt tevékenységkimutatás, valamint tanúl tanú vallomása alapján egyértelműen megállapítható volt. Nem tartotta elfogadhatónak az alperes azon érvelését, hogy a KMB csoport létrehozásával a felperes tevékenységi köre a KMB csoport működési körzetére kibővült figyelemmel a KMB szabályzat 72. c. pontjára és 15. pontjára. A KMB szabályzat 21. c. pontjában foglalt különleges jogrend körében az eseti jelleg nem jelenti azt, hogy a körzeti megbízott a működési körzetéből rendszeresen elvonható, arra csak kivételesen, alkalomhoz kötődően kerülhet sor, a perbeli esetben azonban a felperes nem csupán eseti jelleggel került elvonásra. Nem tartotta alaposnak a KMB szabályzat 21. d. pontja értelmében a különösen indokolt, késedelmet nem tűrő intézkedés szükségességére hivatkozást sem, mert a perbeli esetben a TIK küldéseknek csupán kis része volt megfeleltethető a fenti feltételeknek, a küldések túlnyomó része a felperes működési körzetén kívül esett és azokra nem eseti jelleggel került sor. Azzal, hogy a felperes nem eseti jelleggel, munkaidejének jelentős részében járőr feladatokat hajtott végre, melyek jelentős részben a működési körzetén kívül estek, a KMB szabályzat 24. pontjában foglalt egyértelmű és kógens előírástól eltérően került foglalkoztatásra járőri munkakörben. A KMB szabályzat 2022. augusztus 22. napjától történt módosítását nem tekintette mérvadónak, a KMB szabályzat módosított 2. pontjában foglaltak sem tették megalapozatlanná a megbízási díj követelést, mert a felperes rendszeresen végzett ebben az időszakban is járőri és egyéb szolgálati feladatokat. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és a kapcsolódó bírói gyakorlat alapján nem csak a működési körzeten kívül végzett tevékenység, hanem a beosztáshoz nem tartozó többletfeladatellátás is megalapozza a megbízási díj igényt, mely a perbeli esetben kétségkívül megállapíthatóvá vált. Mindezek mellett a KMB szabályzat módosításának figyelembevételével sérülnének a 30/2015. BM rendelet szolgálati beosztásra vonatkozó szabályai és a Hszt. besorolása, illetve illetmény meghatározására kialakított kógens rendelkezései is. Mindezekre figyelemmel megállapította, hogy a perbeli időszakra a felperesnek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a megbízási díj jár.

[6] A csatolt állománytáblázat alapján megállapította, hogy a helységi Rendőrkapitányság területén rendszeresített járőr státuszok közel 70 %-a mindvégig betöltetlen volt, ezért nyilvánvaló, hogy a meglevő járőr állománnyal a járőrszolgálati feladatokat nem lehetett ellátni, továbbá az alperes a bírósági tárgyaláson nem vitatta, hogy a hiányzó járőri létszámot a körzeti megbízottakkal pótolta. Mindezekre figyelemmel megalapozottnak tartotta a megbízási díj igényt a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is.

[7] Az összecszerűség körében értékelte, hogy a felperes folyamatosan, munkaidejének túlnyomó részében jelentős járőr létszámlhiány mellett a beosztásához nem tartozó többletfeladatot látott el, melyek között tilalmazott feladatok is szerepeltek, az igényelt, a rendőri illetményalap 75 %-ának megfelelő összeg az 50-200 % között mérlegelhető középértéket, a 125 %-ot sem éri el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult azzal, hogy kérte a 2022. szeptemberétől 2023. január 31. napjáig terjedő időszakra a kereset elutasítását. A harmadlagos fellebbezési kérelmében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a teljes perbeli időszakra a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50 %-os mértékében történő megállapítását. A fellebbezésének indokolásában hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettséget, mert jogszabálysértően értelmezte a Hszt. 71. § (1), (5) bekezdését, valamint a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. § (1) bekezdését. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ítélete jogkérdésben eltér a Kúria Mfv.10.751/2016/1. és Kf.39.053/2021/8. számú eseti döntésében foglaltaktól. A Pp. 346. § (4)-(5) bekezdését sértően az elsőfokú ítélet a [29] bekezdésében nem vette figyelembe az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 57/2013. ORFK utasítás) 24. pontjában és 46/A. pontjában írtakat, mely alapján a TIK ugyanolyan jogkörrel irányítja a közterületi szolgálatot ellátó körzeti megbízottak járőri tevékenységét mint a járőrökét. Nem vitatva, hogy a járőr és a körzeti megbízotti beosztás két különböző feladatkör, a TIK küldéseire való reagálás nem pusztán a járőr beosztásba tartozók kötelezettsége, a körzeti megbízottak közterületi jelenléte a működési körzetükben a munkaköri kötelezettségük, ebbe beletartozik a TIK küldésre való reagálás is. Az elsőfokú ítélet [39] bekezdésében írtakkal szemben a TIK küldések valamint tanúl tanúvallomása alapján megállapítható, hogy a TIK küldések jelentős része esetén fennállhatott a KMB Szabályzat 21. d. pontjában írt eset. Egyedi mérlegelés alapján kell megállapítani az eset összes körülményei alapján, hogy mi minősül a fenti d. pontba tartozónak, az eseti jelleg és a rendszeresség határa hol húzódik, erre nézve azonban nem adott támpontot az elsőfokú ítélet indokolása. Az elsőfokú ítéletben írt állásponttal szemben a TIK küldésre való reagálásra jogszerűen járt el a körzeti megbízott, a működési körzetén kívül pedig a 21. pont d. alpontja alapján jogosult volt eljárni. Ugyancsak nem indokolta meg kellően az elsőfokú bíróság az ítéletének [40] pontjában, hogy a felperes nem eseti jelleggel, hanem a munkaidejének jelentős részében látott el járőri feladatokat. Nem mindegy, hogy a felperes a többletfeladatokat a működési körzetében vagy azon kívül látta-e el, de ezt nem részletezte az elsőfokú ítélet. Körzeten belül jogszerűen tartózkodott a felperes a közterületen, a közterületi feladatok ellátása a munkaköri kötelezettségének részét képezte, ugyanez az álláspontja a KMB csoport működési területén ellátott szolgálattal kapcsolatban is. Az elsőfokú ítélet [36]-[37] bekezdésében írtakkal szemben a KMB csoport kialakításával a felperes működési körzete a csoport körzeti megbízottjai összeadódott működési körzetére bővült, melyet a KMB szabályzat 15. pontja lehetővé tett. A megyei Rendőrfőkapitányságon a körzeti megbízotti működési körzetek és székhelyek kijelöléséről, valamint a rendőrkapitányságokon belül létrehozandó körzeti megbízotti csoportokról szóló 6/2019. (IV. 03.) MRFK Intézkedés 5. pontja, 2. számú melléklete, valamint a KMB szabályzat 15. pontja értelmében a KMB csoport működését úgy kell megszervezni, hogy a folyamatos rendőri lefedettség biztosított legyen. Az elsőfokú ítélet [38] pontjában írtakkal szemben a KMB szabályzat 21. pont c. alpontja értelmében a Covid helyzet miatt a felperes csak eseti jelleggel került elvonásra, a megbízási díj igény ez alapján is megalapozatlan. A Pp. 346.§ (4)-(5) bekezdéseit sértve az

elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában nem emelti ki, hogy milyen szempontokat tart irányadónak az érdemi döntésénél, milyen alapon tartotta megalapozottnak a megbízási díj igényt.

[9] Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdését jogellenesen alkalmazta a KMB szabályzat módosítását követő időszakra is. A KMB szabályzat módosított 2., 21. és 44. pontjaira utalást követően kifejtette, hogy a felperes feladatai ugyan tartalmilag nem módosultak, ugyanakkor bizonyos feladatok tekintetében kibővült a rendőrkapitányság teljes illetékességi területére a feladatellátási kötelezettsége. Mindezek alapján az így ellátott többletfeladatok a beosztáshoz tartozónak minősültek. A Kúria Mfv.10.751/2016/1. és Kf.39.053/2021/8. számú eseti döntései értelmében az ORFK utasítás mint közjogi szervezetszabályozó eszköz adott munkakörre vonatkozó kógens előírásait is figyelembe kell venni a munkakör értékelésénél, azonban az elsőfokú bíróság ezen eseti döntésekre nem volt figyelemmel, nem vette figyelembe a kógens ORFK utasításokat, a felperes munkaköri leírása pedig nem tartalmazott olyan rendelkezést, amely ellentétes lenne a módosított KMB szabályzat tartalmával, mindezeket sértette az elsőfokú ítélet [43] bekezdése. A Jat. 1. § (4) bekezdése alapján a közjogi szervezetszabályozó eszközökre is alkalmazandó a Jat. 15. § (1) bekezdése, miszerint a normahelyen írtakat a hatálybalépését követően keletkezett tényekre, jogviszonyokra kell alkalmazni, ezzel szemben az elsőfokú bíróság a KMB szabályzat módosított rendelkezéseit nem tartotta alkalmazhatónak, sértve ezzel a Jat. előírásait, mely a jogbiztonsággal is ellentétes gyakorlat és sérti a Jat. 10. -ában foglalt előírásokat is. Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú eljárás során a védiratában és egyéb nyilatkozataiban foglalt érvelésének figyelembevételét a másodfokú eljárásban is.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Az érvelése szerint az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna. A fellebbezésnek az ORFK utasításokra vonatkozó értelmezése alaptalan és a kúriai joggyakorlattal is ellentétes. A felperes a körzeti megbízotti működési körzetén kívül is ellátott rendszeresen járőrszolgálati feladatokat, melynek a közterületi tevékenységgel való alperesi beazonosítása alaptalan. A járőrszolgálat szabályozása a Járőrszabályzatban, még a körzeti megbízott jogállásának szabályozása a KMB szabályzatban történik. Mindezek alapján a járőrszolgálat ellátása, de különösen annak működési körzeten kívüli végzése egyértelműen nem tartozhat a körzeti megbízott feladatkörébe. A TIK küldések sem adnak alapot a munkakör szélesítésére, a KMB csoport esetén pedig csak a csoportba beosztott körzeti megbízott távolléte esetén lehetséges a helyettesítés figyelemmel a KMB szabályzat 24. pontjára. A KMB csoport létrehozásának jogpolitikai indoka a helyettesítés, mely nem eredményezheti egy másik beosztás ellentételezés nélküli ellátásának kötelezettségét. A felperes a perbeli időszakban rendszeresen elhagyta működési körzetét, a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén ellátott járőri feladatokat, a KMB szabályzat 24. pontjából eredően viszont nem volt igénybevehető működési területén kívül továbbá, ha a járőr másik tagja nem járőr beosztású személy. A két munkakör feladatai különbözőek, a két beosztás feladatait normális esetben párhuzamosan hajtják végre, a körzeti megbízott alapfeladata a rendőri jelenlét biztosítása, még a járőré a járőrszolgálat ellátása. A járőrök 70 %-os létszámhiánya nem teszi a feladatait a felperes feladatkörébe tartozónak, emiatt nem maradhat ellentételezés nélkül az ellátásuk. Az alperes a fellebbezésében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjára alapított indokolást az elsőfokú ítéletből nem vitatta, a felperes bizonyítottan a megüresedett járőri beosztások feladatait végezte. A KMB szabályzat alperesi módosítását az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla kialakult gyakorlatára figyelemmel helytállóan hagyta

figyelmen kívül, a Fővárosi Törvényszék gyakorlatából valamint vidéki törvényszékek továbbá a Kúria gyakorlatából is számtalan keresetnek helyt adó döntés ismert. Az elsőfokú bíróság ítélete az összecszerűség vonatkozásában csak a jogszabálysértés pontos megjelölése, az egyes vizsgálandó szempontok meghatározása és ezeknek az alapesetre vonatkozó okfejtése esetén lenne érdemben felülbírálnak. A felperes eligazítási és küldései már önmagában bizonyították a többletfeladatok rendszerességét, nagy számát és a munkaidő jelentős részének kitöltöttségét, melyekre figyelemmel a megbízási díj nem tekinthető eltúlzottnak a havonta több alkalommal rendszeresen végzett, személy-helyismeret hiányában nehezebb és veszélyesebb rendőri feladatok ellátásáért.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés nem alapos.

[12] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy a fellebbezés a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjára alapított ítéleti döntést nem támadta, kizárólag a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti, a KMB szabályzat módosítása előtti és azt követő időszakra vonatkozó elsőfokú ítéleti döntést támadta jogalapjában és összecszerűségében. E körben kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjai alapján egyaránt megállapította; ezzel szemben az alperes a fellebbezésében ugyan megjelölte a Hszt. 71. § (1) bekezdésének megsértését, azonban a jogszabálysértés indokait kizárólag a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja tekintetében adta elő, míg a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja megsértésével összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem rögzítette. Mindezek alapján – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogalap és az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége jogszerűségének körében nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e körben nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Az elsőfokú bíróság megalapozott érdemi döntést hozott a releváns tényállás feltárását és az irányadó jogszabályi rendelkezések alkalmazását követően a megbízási díj Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogalapja körében és helytálló mérlegeléssel határozta meg a megbízási díj összecszerűségét is.

[13] Mivel az alperes a fellebbezésben nem vitatta a felperes megbízási díjra való jogosultsága tekintetében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, az elsőfokú bíróság által alaposnak ítélt jogalap fennállását, továbbá az ehhez szükséges tényállás megalapozottságát, miszerint a felperes betöltetlen járőri szolgálati beosztást látott el, a fellebbezési érvelésében nem vitatta, ezért a marasztalás jogalapjának hiányát sikerrel alátámasztani nem tudta. A Hszt. 71. § (1) bekezdésének egyes pontjaiban felsorolt többletfeladatok bármelyike, ha az (5) bekezdés értelmében a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, megbízási díjra jogosít. Amint arra a Kúria a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY)

közzétett Kf.III.39.398/2021/5. számú ítéletében (BHGY K-KJ-2021-838) rámutatott, „a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott feltételek nem azonosíthatók a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában megjelöltekkel. Erre figyelemmel, ha az elsőfokú ítélet a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontján alapul, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott feltételek fennállását vitató fellebbezés nem lehet megalapozott.” Az alperes fellebbezésében kifejtett álláspontja, hogy a felperes által ellátott feladatok a beosztásához tartoztak, nem érinti a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkört.

[14] Mindezek értelmében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában megfogalmazott jogalap megállapításának jogszerűségét az alperes nem kifogásolta, ettől a fellebbezés keretei között eljáró másodfokú bíróság sem térhetett el, ezen jogalap fennállását el kellett fogadnia. Így az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosít. Ezért a felek között a megbízási díj jogalapja körében fennálló jogvita másik esetkör szerinti kérdését, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülését, az ezzel összefüggő jogszabályi rendelkezések megsértését és azt, hogy az elsőfokú bíróság e körben jogkérdésben eltért-e a Kúriának a BHGY-ben közzétett határozatától, már nem vizsgálta.

[15] A megbízási díjösszege körében az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta. E körben a másodfokú bíróság az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésre – a Hszt. 71. § (5) bekezdésére – tekintettel azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díj összegét. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság az első időszakra vonatkozóan a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, mérlegelése okszerű. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összegszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összegszerűségi eredményre vezettek volna. Ehhez képest az alperes a fellebbezésében az összegszerűség kapcsán sem megsértett jogszabályhelyet, sem ahhoz kapcsolódó érvelést nem adott elő, ezért az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatára ebben a körben a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel nem volt lehetőség.

[16] Az alperesnek az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatának a másodfokú eljárásban történő figyelembevételét kérő előadása kapcsán a fellebbviteli bíróság rögzíti, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél

akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan (pontosan) megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit [a Kúria Kf.VII.39.673/2020/7. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2020-541 egyedi azonosítóval közzétett döntése]. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.III.39.003/2023/3. számú, a BHGY-ben K-KJ-2023-194 egyedi azonosítóval közzétett döntése). A fellebbezés a rendes jogorvoslati eljárás kezdő irata, a fellebbezési eljárás kereteit ebben határozza meg a fellebbező fél. A Kúria által megerősített joggyakorlat szerint annak tartalmát korábbi iratokra, peres beadványokra utalással nem lehet megadni (Kúria Kfv.II.37.151/2020/7. – BHGY K-KJ-2020-335; Kfv.I.35.048/2021/9. – BHGY K-KJ-2021-51, Kf.IV.39.177/2022/14. szám - K-KJ-2022-687.).

[17] A fent részletezett bírói gyakorlat alapján a fellebbezés indokait a fellebbezésben kell megadni, nem hívható fel általában valamelyik korábban előterjesztett beadványában tett előadás, erre figyelemmel a másodfokú bíróság nem vehette figyelembe a fellebbezésben hivatkozott, az elsőfokú bírósághoz előterjesztett alperesi beadványokban foglaltakat.

[18] Mindezekre tekintettel az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A Fővárosi Ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdésére, 82. § (3) bekezdésére és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapított meg. A felperes által felszámított perköltség a fenti jogszabályhely szerinti minimális összeget nem érte el, a felszámításon túl a másodfokú bíróság nem terjeszkedett, ezért a másodfokú perköltség összegét a felszámítással egyezően állapította meg.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (44.061 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes

illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[21] A másodfokú bíróság az ítélet elleni fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. október 15.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró